

Lud'a Razimová

HNI SE ČLOVĚČE

Foto:

E. Fafek
D. Richter
a archiv

Když my běháme,
tak nechceme,
aby nám tam někdo běhal!

Měli jsme ve třídě jednoho kluka, který dostával dvojku z tělocviku jenom proto, aby mu horší známka nekazila vyznamenání. Mnohokrát mu učitel vyhrožoval koulí, protože byl jeho odmítavým přístupem k jakémukoliv pohybu přiváděn do stavu šílenství. Žák Plectý například býval vždycky při závodech v běhu na jakoukoliv trať vidán na startu ještě dávno potom, kdy ostatní už byli za první zatáčkou. Vypadal, jako, že se rozmýšlí, zda má běžet za nimi, nebo zda by se spíš nehodilo běžet směrem opačným. Tehdy tělocvikář křičel: „Hni se, člověče!“ Kdyby se totiž Plectý hnul, a to tělocvikář dobře věděl, mohl by dát docela dobře

na frak nejlepšího běžců z třídy. Jenže Plectý se honil, jenom, když mu hrozila katastrofa, která by se objevila na vysvědčení. V takovém případě se hnul tak, že po skončeném závodě v běhu na 300 m mezi třemi školami v našem městě stál na stupni vítězů. Jinak byl zásadový: „Já a sportovat? Nikdy!“ To prohlašoval zejména po přednáškách odborníků, kteří nám vysvětlovali, jak je sportování důležité pro naše zdraví. Ani lákáním kluků aspoň na fotbal se nedal nikdy zvábit. Kromě toho, že to byl jinak pilný žák, byl také třídním recesistou. Například nebo lepidla na učitelově židli za katedrou byl pro něj příliš ošklivý žertík. Vy-

značoval se vtipy, které měly podstatně dalekosáhlejší účinky. Například při písemce z matematiky se mu podařilo připnout vypočítané příklady matikářů na záda pláště. A protože náš matikář měl ve zvyku procházet uličkami, aby nikdo od nikoho neopisoval, opsala to celá třída přímo z jeho zad. Písemka dopadla pro všechny za jedna a o naší třídě kolovalo, že jsme náramně nadaná třída na matematiku. Jindy byl Plectý zavřen po škole do kabinetu zoologie. Protože neměl nic jiného na práci, oblékl kostru homo sapiens do kabátu, klobouku a šály učitele zoologie. Kostře ještě pověsil na ruku jeho paraple. Zoolog se potom tak

strašně vylekal svého „dvojníka“, že jsme pak dva dny zoologii neměli. Plectý byl prostě šprýmař takového kalibru, že mu nevadilo ani to, když po prohrané sázce musel v červnu — za parného léta — pětkrát obejít školu a táhnout za sebou sádky. To se samozřejmě odehrávalo za asistence osazenstva celé školy. Když nám bylo dvacet, potkala jsem ho na ulici. Jel na koloběžce. „Sázka?“ ptala jsem se. „Ne, já si tak jenom jezdím. I do práce a sem tam v neděli na vejlety.“ —

„Pamatuješ si, jak jsi ve škole říkával, že sport a ty nepůjde nikdy dohromady? — „Jasně! To platí. Na srandičky si mě užije, ale sportovat? Nikdy!“

Blázni na koloběžkách

V roce 1967 se poprvé jela Velká koloběžková rallye Praha—Brno—Bratislava. Lidi nad 18 let prostě začali jezdit na koloběžkách. Na start přišli vesměs aktivní nesportovci, kteří měli smysl pro recesi. Když přišel poprvé na trénink slavný cyklista Honza Veselý, který měl trénovat jedno z družstev, hrozně se smál. Za pár dní už ovšem vyslovil onu pro koloběžkáře známou větu: „My cyklisti to máme mnohem snazší, protože máme ten třetí opěrný bod. Ale my koloběžkáři musíme pořád jenom trhat nohama.“ Při páté rallye bylo změřeno, že celou trať všichni účastníci cesty jeli průměrnou rychlostí 29 kilometrů za hodinu. Za těch pár let se už naježdilo mnoho kilometrů. V celé republice vznikla řada rollo klubů, které se koloběžáním, dnes už vlastně náročným sportem, zabývají. Dneska už to není žádná legrace! Byl už například překonán rychlostní rekord při jízdě z kopce na úseku pěti kilometrů — 95 km/hod. Zpočátku měli někteří borci potíže se střídáním nohou. A když to někdo neuměl, měl brzy jedno lýtko silnější. Tím se proslavil zejména rychlík Kecálek. Ne-

dávno prozradil výsledky svého několikaletého zkoumání koloběžkářů MUDr. Martin Vízek: „Při správném koloběžkání se namáhá prakticky veškeré svalstvo natolik rovnoměrně, že lze tento sport pokládat za jeden z nejzdravějších.“ A tak i z koloběžkářů už vyrostlo několik zdatných sportovců, kteří ukázali, co umějí i ve veřejnosti uznávaných disciplínách. Například Štěpán Antalovský začínal právě u koloběžkářů a před několika lety byl členem štafety na 4×400 metrů, která vytvořila československý rekord! Koloběžkání se dnes už rozmohlo natolik, že se jezdí jarní a podzimní liga a jednou do roka dokonce rollocross. I když už je to vlastně tvrdý sport, na recesi se alespoň občas nezapomíná. No, řekněte, nechvěla by se vám bránice, kdybyste viděli hrát koloběžkovou — tedy něco jako kolovou, jenže na koloběžkách? Nebo kdybyste byli svědky disciplíny, které se říká krasokoloběžkání? Dnes už se stali „blázni na koloběžkách“ samozřejmostí. Když třeba dneska jedou krajinou, kde už je lidé znají, zdraví babičky na polích: „Trhni si nohou!“ A babičky zcela samozřejmě odpovídají: „Trhni! Trhni!“

Ahoj na neckách!

Jiným možným dopravním prostředkem jsou necky. Účastník takové necky musí umět především plavat. Co kdyby se plavidlo udělalo? Ovšem čím víc nevodáků je na trati, tím je větší legrace. Necky jsou totiž někdy děravé, což se pozná, až když se „loď potápí“. Pak je třeba zaměstnávat nejméně jednoho člena posádky tím, že odstraňuje vodu z paluby. Všechné plácání na vodě je velice komické. V pravidlech totiž obvykle bývá, že nesmí být použito jiných pádel než rukou. Na některých neckyádách, jako například na té, která se jede na řece Ohři na trati Sokolov--Staré Sedlo, mají vedle necek ještě

zvláštní kategorií vodních příšer. Čím ohyzdnější, tím lepší. Tam už se smíte pohánět pádlem. Ale zkuste to jet ve staré skříni se stožárem, na slavníku vycpaném polystyrénem nebo na duších z nákladáku spojených prkny! Plachtám, fangličkám a dalším okrasám se meze nekladou.

Atletika trochu jinak

Vrh kládou se objevuje pravidelně na různých studentských soutěžích. Zdá se to zcela logické. Vezmu kládu, někde ji hodím a hotovo. Jenže jak tu kládu vzít, když je poměrně těžká a předmět je to vskutku neforemný? Ani její uvedení do pohybu není zcela snadné. Tak-

že zatímco vy se lopotíte s pořádnou kládou, chechtají se všichni kolem vašim krkolomným pokusům dostat ji dál než ten před vámi. Atrakcí už se stal také skok vysokodaleký. Běh trojnohý je směšný už od prvního pohledu. Dva závodníci běží tak, že mají svázané vnitřní nohy, takže oni dva vypadají jako kdyby měli dohromady jen tři nohy. A představte si, že dříve tento sport patřil k oficiálním lehkootletickým disciplínám. Studenti z pražské fakulty tělesné výchovy a sportu při nedávném Rektorském dni vyrovnali čs. rekord v běhu trojnohým na 100 metrů z roku 1896 [15,1 vt.]! Právě tady se také soutěžilo v běhu na 200 metrů

pod překážkami a ve štafetě 4x200 m s převlékáním kombinéz. Při podbíhání překážek se jen velice zřídka podaří podběhnout a nevztít překážku ramenem, tak, že s ní pak ještě kus běžíte, při štafetě se zas místo kolíku v předávacím území snažíte převléci do kombinézy, a je to fořr! Nejaktivnějším pořadatelem podobných atrakcí je Nohyb — TJ — sportovní a turistický klub v Praze. K jeho nejznámějším akcím patří Běh do Nuselských schodů. Nahoru to prý jde, to se člověk jenom trochu zadýchá, ale směrem dolů se nohy pěkně pletou. Běhy do schodů si získaly už takovou popularitu, že se VI. ročník běžel už v několika kategoriích: 1. (dětí), 2. (veteráni), 3. (výkonostní schodaři), 4. (recesisté). O tom, že to je i legrace, svědčí už znění propozic závodu, které jsou uzavřeny heslem: Všem ať se splní to, proč se honí! Snad nejvíc si ze všech recesistických sportovců, vážím účastníků Vavřínové podkovy. To je ten závod, co se běží na dráze Velké pardubické. A věřte, hupsat si se zátěží přes Taxisův příkop, to je opravdu pro koně. Ale o Vavřínové podkově se toho už napsalo dost.

Všem ať se splní to, proč se honí!

Citát na závěr

Možná, že i vy, kterým zatím žádný ze sportů neučaroval, jednou po účasti v nějaké legrační disciplíně propadnete sportu natolik, že budete pronášet s ohromným zaujetím podobné výroky, jako člen výboru atletů Slavia v slovním boji s předsedou fotbalového odboru, jak o tom píše Jaroslav Žák ve své knize: „Vydržte až do finále“. Tam totiž podal definici běhu: „Když my běháme, tak nechceme, aby nám tam někdo běhal, protože naše běhání není žádný obyčejný běhání, nýbrž běh a vedou ho cvičitelé.“

